

In de serie over onze oud-presidenten richten wij dit keer de blik op:
John Coats (1906-1979).

John Coats, geboren in Paisley (Schotland), was de zesde International President van de Theosophical Society Adyar (TS). Naast zijn functie bij de TS was hij ook bisschop bij de Liberal Catholic Church.

In 1932 werd hij lid van de TS en drie jaar later verhuisde hij met zijn echtgenote Elisabeth Ann Betsan Horlick en hun vijf kinderen naar Adyar, waar hij goede banden had met zowel Arundale als Jinarajadasa. Hij bekleedde tal van functies o.a. voorzitter van de Engelse afdeling, secretaris van de Europese Federatie van de TS en voorzitter van de Jong Theosofen. In 1973 werd hij gekozen tot International President. Op 26 december 1979 overleed John Coats tijdens de Internationale Conventie in Adyar.

Onderstaand artikel maakt duidelijk dat de zorgen die wij heden ten dage voelen over het milieu en de omgang van de mens met de hem omringende natuur niet nieuw zijn. In 1971 spoorde Coats zijn toehoorders met klem aan zich bewust te worden van de noodzaak onze levenswijze onder de loep te nemen.

Saskia Campert

De ecologische mens

John Coats

Uittreksel uit een lezing voor het Europees Congres 1971 te Parijs.
(Dit artikel verscheen in *Theosophy in Action*, dec. 1971)

Ecologie (een begrip bekend uit de biologie, zijnde de wetenschap omtrent de verhouding van dier (plant) t.o.v. zijn omgeving. Red.) kan op drieërlei wijzen toegepast worden op de mens, nl. op hemzelf, in zijn verhouding tot de gemeenschap waarin hij leeft en verder ten opzichte van de omgeving die door de andere natuurrijken om hem heen wordt gevormd.

Al onze problemen komen voort uit de disharmonie, die een gevolg is van ons falen om te weten en te onderzoeken wat in feite de mens is en welke plaats hij inneemt in de levensgebieden waarin hij actief is. Persoonlijke problemen komen meestal voort uit de onevenwichtige, dikwijls chaotische, verhouding tussen de verschillende delen van zijn totaliteit: de gemeenschap lijdt onder het niet aanvaarden van broederschap en liefde als de achtergrond van het leven en de

verbijsterende situatie die hij in de natuur rondom ons tot stand heeft gebracht door zijn fout, de éénheid van leven niet te willen aanvaarden als de enige fundamentele Werkelijkheid.

Ecologie kan dus op de mens betrokken worden, want er kan een ecologie zijn met betrekking tot zijn lichamen, ten opzichte van zijn beginselen, daar deze in juiste onderlinge verhouding gebracht moeten worden. Verontreiniging kan ook mentaal en psychisch zijn even goed als fysiek, en de mens lijdt in al deze drie sferen. Aangezien er geen acht geslagen wordt op de wet van harmonie in de Natuur (d.i. ecologie) is de strijd van de mens tegen de vervuiling eindeloos en zonder enig uitzicht. De mens is in zich zelf één geheel vanaf het zelfbewustzijn van het hoogste Atman aan één kant en daarboven tot aan de ongeordende aandoeningen van zijn fysieke en hartstochtelijke natuur aan de andere kant. De sfeer van elk gebied waarop hij werkzaam is, heeft invloed op hem, net zoals hij deze beïnvloedt – en de juiste beïnvloeding van ieder gebeuren maakt het óf gemakkelijker óf bezwaarlijker om tot werkelijke harmonie te komen.

De mens zal nooit tot diepe en blijvende vrede geraken tenzij het hogere in hem het lagere doordringt en onder controle houdt. Het zou dwaas zijn het lagere te vernietigen of te proberen dit te doen, maar het is essentieel om een ecologische verhouding tot stand te brengen, waarin het hogere zich kan uitdrukken in alle delen van de mens zo volledig als de Wet dit toestaat.

Als deel van een grotere groep moet de mens realiseren, dat het geluk en de vrede die hij zoekt voor zich zelf, voor zijn land, zijn ras of voor zijn godsdienstige sekte, alleen maar te verkrijgen is als de noden van alle andere groepen belangrijk voor hem worden en gezien kunnen worden als even afhankelijk van en nodig voor elkaar als de samenwerkende onderdelen van een auto, of de organen van het menselijk lichaam. De gemeenschap, het team, de bemanning blijkt zijn eigen intrinsieke waarde en werkelijkheid te bezitten en de éénling moet werkelijk leren beseffen, dat hij en alle anderen elk met zijn eigen uniek-zijn, ecologisch gesproken noodzakelijk zijn voor het gezond functioneren van het geheel. Er bestaat geen afgescheidenheid. Als de mens zijn plichten aldus vervult, heeft hij nadrukkelijk aanspraak op de rechten van de mens. Naties, rassen en geloven kunnen als ze van boven bekeken worden, een geïntegreerd ecologisch beeld geven, juist als de vele soorten groenten in

een goed geordende tuin, waar hoeveelheid, verscheidenheid en juiste plaatsing door de kweker tot een organisch geheel worden verwerkt. De wereld zou een gelukkiger plaats zijn als elk land zou doen wat het het beste doen kan, produceren dat waarmee de Natuur het heeft begiftigd om te produceren en niet langer vertwijfeld zou trachten om op alle gebieden der economie selfsupporting te zijn. Pas wanneer we een werkelijke *wereldregering* hebben, zal elk land voldoende zelfvertrouwen krijgen om dit te doen.

En hoe staat het met de wreedheid? Deze is zowel de oorzaak als het gevolg van vervuiling van die fijnere-stof-werelden, waarin de menselijke psyche zich uitdrukt. Kunnen we met enige oprechtheid volhouden dat onze zielen niet geconditioneerd zijn door een voortdurend automatisch accepteren van het eindeloos uitbuiten van het dieren- en plantenleven rondom ons, van de zinloze verspilling van de natuurlijke krachtbronnen van onze planeet? Is er geen verband tussen de steeds in aantal toenemende dierproeven en de pijnlijke ziekten waaraan zo veel mensen lijden? Geen verband tussen het steeds toenemend offeren van dierlijk leven en de oorlogen die voortgaan onze aarde te besmeuren? Tussen de meedogenloze natuurvernietiging en de verbijsterende toestanden van smog, watervervuiling, de toename van woestijngebieden, enz. waarmee onze wereld tegenwoordig wordt ontheiligd? Is het niet de uiterste zelfzucht die tracht als goede praktijk redelijk te vinden elk gedrag en handeling van welk verdacht allooi ook, mits deze geldelijk voordeel oplevert en welke hoe langer hoe meer het publiek en het zakenleven teistert en die in wezen de oorzaak is van de gewelddadige reacties waarmee velen en bovenal de jeugd tracht juistere waarden weer in ere te herstellen?

Theosofie stelt het Ene Leven als een fundamenteel, universeel tijdloos feit in de natuur. Alles wat bestaat, bestaan heeft en zal bestaan is steeds een onontwarbaar deel van dat Ene. Het is misschien zelfs onjuist van 'deel' te spreken, want we zijn dat Ene, ieder van ons. Er is niets anders wat wij kunnen zijn. Dit te realiseren is het Zelf te kennen en zo de natuur te beschouwen en deel te hebben in de manifestaties van het Ene vanuit de achtergrond, nl. het weten dat ecologisch gezien, de mens zelf de sleutel is tot de oplossing van alle problemen.

De mens moet in zijn leven trachten om niets voor zichzelf te verlangen, maar om zijn gedachten en handelen altijd aan te passen aan de werkelijke noden van het ogenblik, voor zover hij die kan zien. Alles voor alle mensen te zijn en eigenlijk voor alle rijken der natuur, moet hij leven als een geestelijke kracht, feitelijk zelfs als een katalysator in de vele gebieden van zijn ervaring. Zo'n 'ecologisch' mens moeten we, kunnen we en zullen we als ware theosofen eens zeer bewust zijn en de wereld zal dan enige van haar problemen kunnen oplossen en het mensdom zal overal leren zijn inwonende goddelijkheid werkelijk tot uitdrukking te brengen.

De aarde is niet van ons; wij lenen haar aan onze kinderen.

Indiaans gezegde

Meer informatie over John Coats in het decembernummer van Theosofia 2007.

*Het leven is een kans – grijp het
het leven in schoonheid – bewonder het
het leven is een droom – maak het tot werkelijkheid
het leven is een uitdaging – neem het aan
het leven is een spel – speel het
het leven is kostbaar – ga er zorgvuldig mee om
het leven is liefde – geniet ervan
het leven is een mysterie – ontdek het geheim
het leven is een belofte – vervul het
het leven is verdriet – stijg er bovenuit
het leven is een strijd – accepteer het
het leven is een avontuur – durf het aan
het leven is het leven – bescherm het*

Moeder Theresa